

(rozhovor s písničkářem Pepou Kvasilem)

Před dlouhou dobu chystaným a delší dobou následně nepublikovaným rozhovorem s **Pepou Kvasilem**

jsem byl varován. Prý mi hrozí zejména povídání o dopravních prostředcích a jízdách v řádech. Jenže to bylo vše trochu jinak. Je to možná tím, že máme narozeniny ve stejný den a do školy jsme chodili kousek od sebe. Pepu Kvasila jsem poznal jako nejméně nápadného člena Krychle, v podstatě jako tak trochu plachého člověka, spíš hodně plachého na to, co umí vyrábět svými prsty na kytaru. A tak jsme si jednoho večera před představením na chvíli v Balbínce sedli, a bylo to moc hezké povídání. Je pravda, že zásluhou nás obou trvalo delší dobu, než si jej čtenáři mohou přečíst. Ona pauza však, myslím, neubírá rozhovoru na zajímavosti. Tak "poslouchejte":

Pepo, můžeš popsat svou životní a uměleckou dráhu ?

Na kytaru jsem začal hrát ve třinácti letech. Po houslích, na které jsem hrál čtyři roky předtím, mi to šlo docela dobře. Pan profesor Dobeš byl se mnou spokojen. V té době byl mým spolužákem na devítiletce Aleš Maudr. Toho jsem učil hrát na kytaru a on se později stal členem kapely Rangers.

Takže ti ta hudební škola dala hodně?

Ano, pan profesor Dobeš byl vynikající pedagog, který pochopil, že mě do ničeho nemůže nutit, protože Pepu Kvasila je třeba lákat pamlskama, obdobně jako zvířátka. On, když mi zadal nějaký prstokladový cvičení, tak jsem pak přišel na hodinu a říkal: "Já to ani neumím." On ale vymyslel takovou fintu. Zahrál mi nějakou koncertní přednesovou skladbičku, která mě nadchla, a já jsem si říkal, že tohle bych chtěl taky umět. Pan profesor řekl: "No, Pepo, v téhle pasáži je takový složitý technický prvek a na to by se hodila tahle etuda 39, že by sis to v ní vyzkoušel".

Pepa Kvasil: Krychle je pro me domovskej prístav

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 14 Listopad 2007 04:00

Rád na něj vzpomínáš, co?

Ano, ještě byla jedna krásná věc, která se stávala. Nechával si mě na poslední hodinu, takže to nebyly hodinovky, ale dvou až tříhodinový záležitosti.

Byly na škole ještě nějaké jiné zajímavé osobnosti?

Pepa Kvasil "na svatbě v Balbínce"

foto: Tomáš Pohl ©

Ano, například baskytarista kapely Juventus Ladislav Heráček. Byl v té době slavný a já byl zpočátku zklamán, že jsem nebyl přidělen k němu, ale k Dobešovi.

Ale nakonec jsi nelitoval?

V žádném případě! Poznal jsem tam ještě jednoho zajímavého člověka - Štěpána Raka, tátu Matěje. Byl v té době na konzervatoři a s profesorem Dobešem si chodil občas popovídat. V té době jsem končil devítiletku a přecházel jsem na gymnázium. Začal jsem studovat gymnázium Na Vítězné pláni.

Aha, slavná škola, absolvoval ji například Luboš Pick z Asonace.

Jasně, a tam jsem se krátce setkal se synem Karla Kyncla - Ivanem.

Ten už bohužel mezi námi není.

Ano, bohužel. Tohle gymnázium bylo tehdy trochu ve stínu gymnázia Budějovická. To bylo vyhlášené gymnázium nejen hudebními aktivitami, ale vysokou kulturou všeho druhu.

Ano, vím, já chodil na Ohradní do Michle a byl jsem ještě níž.

Ale na Vítězné pláni jsem byl šokován bohatým kulturním životem. Byl tam například vynikající češtinář profesor Rašín. Jeho oblíbené úsloví při příchodu do třídy bylo: "*Vy všichni tady jste pitomci, klidně mě žalujte, já to u soudu dokážu*". Ale na této škole vznikala spousta literárních pokusů a on se všem ochotně věnoval. Já tehdy napsal něco jako rozhlasovou hru a ona se mu líbila a říkal, že ji jako škola provedeme. Vedle toho tam byly dvě kapely. Z nich si pamatuju Mikiho Altmana a Petra Kohoutka, kteří jsouce třetáci mě jako prváka mezi sebe vzali. Byli tam i druháci a mezi nimi i Jirka Presl, v současnosti odborník na drogovou závislost. Byl ve druháku hrál v tý druhý kapele. A se mnou do třídy chodil Michal Pavlíček.

Ano, už je v síni beatové slávy.

Ano, a já jsem se trošku zfráfrněl příchodem do tohoto prostředí, že jsem v polovině roku řekl profesorovi Dobešovi, že už na kytaru k němu chodit nebudu. Že budu dělat big-beat. On se mi to pokoušel rozmluvit a rozmlouval mi to i Michal Pavlíček. Jenže já měl dubovou palici a odešel jsem.

A co studium?

No právě, ve druhém ročníku jsem měl téměř samé nedostatečné a tak jsem přešel na Střední průmyslovou školu dopravní do Masný. To byl velký zlom, protože tam se s námi kantoři nemazlili. Bylo to jako přejít z kanafasu na fakírovo lože.

Takže koniec básníků?

Přesně tak, a chodil jsem tam rok a půl a taky jsem to nedodělal. Pochopitelně přišel povolávací rozkaz a základní vojenská služba a hned Liptovský Svätý Mikuláš. Tam mě poučovali starší vojáci, že v případě, když se zeptají, kdo umí psát na stroji nebo hrát na kytaru, abych se nehlásil. Když jsme stáli na buzerplace, přišel takovej malinkej praporčík, který navíc šilhal jako slavný lev Clarence a ptal se: "*Chlapi, kto na niečo hráte?*" Tak jsem to risknul a řekl, že na kytaru. Ptal se mě: "

y si vedel

?" A tak mě po přijímači vzali do vojenský kapely, což byla spíš taneční skupina. S tímhle sdružením jsme objížděli nejen vojenský akce, ale hráli jsme i jinde, takovou běžnou komerci. Náčelník byl rád, jaký má šikovný vojáky. Kapela měla tradici, jmenovala se

Radar

. Svaz mládeže na nás vykazoval činnost - my na něj - všichni byli spokojeni, ačkoliv ty svazáky jsem tam ve skutečnosti nikdy neviděl a členství po nás vůbec nikdo nechtěl.

Podle názvu jsi sloužil kde, dnes se to už může říkat?

To byla protivzdušná obrana státu. V případě války by k nám chodily zabalené protiletecké rakety, my bychom je smontovali a poslali do předních linií.

Hráli jste na zábavách?

Ano, na svatbách a i zábavách, tam jsem dostal tvrdou školu co se týká výdrže hraní. Svatba začínala ve dvanáct hodin a ten praporčík nám říkal, že kapela musí hrát tak, aby utahala tančící a ne, aby tančící utahali kapelu. My jsme od těch dvanácti hodin hráli do devatenácti do první večere systémem padesát pět minut, pět minut pauza. Po prvním hraní jsem měl prsty úplně na maděru. Ale pak se to zvolňovalo, o půlnoci bylo čepení nevěsty, nádherný folklorní rituál a pokračovalo se až do rána.

Takže na vojnu v podstatě vzpomínáš rád?

Pepa Kvasil: Krychle je pro me domovskej prístav

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 14 Listopad 2007 04:00

To zase NE. První rok to bylo moc špatný, myslel jsem, že to vzdám. O co víc jsme jezdili ven, o to víc než ostatním se mi mstili mazáci.

Nechme už vojnu vojnou. Jak ses stal písničkářem?

Po vojně jsem prošel všemi možnými žánry, byl jsem i v country kapele, v bigbítový kapele.

Pepa Kvasil

foto: Tomáš Pohl ©

Pořád jako kytarista?

Jasně, kytara, baskytara, nic jiného ne.

A potom?

Pořád jsem se nemohl najít. Ale je zásluhou vojny, že jsem tam sloužil s klukem zvaným Pískle, v civilu spojař, který se vyučil ve stejném ročníku jako Franta Kasl a Milan Jablonský. Někdy kolem roku 1984 jsem potkal Pískle a on mě mezi vzpomínáním na VS mimochodem pozval, abych se přišel podívat do divadla Rokoka.

Kde se hrálo, když se nehrálo divadlo?

Ano, přesně tak. Takže jsem tam přišel, koukal jsem na představení a oni řekli: "*Dobře, ty děláš muziku a budeš dělat Frantovi druhého kytaristu*

." A já si říkal: "

Ano, to bude ono, to bude konečně to pravý

." Mně se zdá, že tenhle žánr není tolik limitován.

Ano, žádný škatulky..

Ano, takže s Frantou Kaslem jsme začali hrát a jezdili po vystoupeních. Bylo velký štěstí, že jsme s Frantou měli hodně podobný nazírání na styl a cítění muziky. My jsme to pak hráli i bez zkoušek. Byli jsme tak sehraní, že jsme věděli, co může jeden od druhého očekávat.

Takže tys hrál písničku, kterou jsi předtím nikdy nehrál?

Často. Franta mi jen ukázal hmat akordu, abych věděl v jaké tónině to bude. Pak začali přehlídky a Jistebnice. To je nezapomenutelný. Mně připadá, že o Jistebnici je to hezky shrnutý na tom DVD, co dostal Milan Jablonský. Ale vzpomínám si na vystoupení ve Smiřicích, kde jsme hráli písničku s textem Milana Jablonského na motivy písně Ference Futuristy, kde se vždy rýmovaly tři věci. Milan měl dvacetosm slok a podle reakcí publika vybíral. Ve Smiřicích byl rekord, tam jsme jich hráli patnáct nebo šestnáct. Končilo to vždy stejnou slokou: *Sudičky, exém, tajnej, jak se to rýmuje?*

Sudičky všechno vědí, exém strašně svědí a tajnej tááámhle sedí, tak se to rýmuje.

Na slovo "tajnej" jsme přestali hrát a rukou jsme ukázali do publika.

On tam určitě občas nějaký seděl..

Uprostřed těch smíchy řvoucích lidí povstal nějaký studem zrudlý pán a zoufale vykřikoval: "*Ale já tady nejsem služebně!!!*"

A co dneska, Pepo?

Pepa Kvasil: Krychle je pro mě domovskej přístav

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 14 Listopad 2007 04:00

Dneska jsem hrozně rád, že jsem v Krychli. Krychle je pro mě domovskej přístav. Já nejsem takovej, že bych někam šel a říkal, já vám tady hraju. Spíš mám pocit, že nic neumím, všechno zvořu. Tak se spíš intuitivně držím v pozadí.

Takže nikde jinde nehraješ?

Hraju jenom tady. Co by mě bavilo, kdybych měl prostředky, kdyby štěstěna nebo pánbůh dali, udělat si malý studio na nahrávání. To jsem si zažil s Frantou Kaslem, když dělal první cédečko. Dělalí jsme ho celý spolu. To mě bavilo. Dohrávat další nástroje, dělat aranže.

Občas hraješ s Arnoštem Frauenbergem, neláká tě nějaký společný projekt?

Já bych si to přál i s Olinou Zierhutovou, která se mnou občas zpívá. Připravil jsem nějaký písničky. S Arnoštem jsem začal hrát, ale je to spíš na něm.

Kolik máš svých písniček, které bys byl ochoten hrát nebo nahrát?

Těch je dneska hrozně málo. Měl jsem balík 87 písní do listopadu 1989, ale nevím, kde jsou, i když tuším, kde bych je doma mezi jízdničkami našel. Jediný, co jsem si z tohoto období vzal je *Karlův most*, *Česká vesnická* a Olina mě nabádala ke dvěma věcem, že jsou nadčasový, ale byly pro mě dost hlasově náročné. Tak jsem uvažoval o tom, že bych je předělal pro ni. Jinak se mi práce dua hrozně líbí. Je to takový zajímavý i pro mě. Když hraju sám, mám šílenou a neuvěřitelnou trému. Když je tam ten "druhej", třeba Franta Kasl, je to brnkačka a pohodička.

Máš nějaký sen nebo přání?

Já jsem v Krychli moc spokojen, takže bych si spíš přál ne rozlet můj, ale další rozlet Krychle, aby o ní vědělo víc lidí. Můj sen je vydat své cédečko s lidma, se kterými hraji v Krychli a jeden velký společný Krychlí koncert na zcela našlapaným Strahově??

Pepa Kvasil: Krychle je pro me domovskej prístav

Napsal uživatel Tomáš Pohl

Středa, 14 Listopad 2007 04:00

Máš nějaký sen nebo přání nehudební povahy?

Jako fanda MHD a její historie bych si přál sehnat hodně starý, leč zachovalý trolejbus?..

Tak ti, Pepo, děkuji za rozhovor